

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 705/2019
05.09.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића, Миролјуба Томића и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика у стицају са кривичним делом тешка телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Илије Радуловића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 31/2018 од 11.12.2018.године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 184/19 од 19.03.2019.године, у седници већа одржаној дана 05.09.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Илије Радуловића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 31/2018 од 11.12.2018.године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 184/19 од 19.03.2019.године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К 31/2018 од 11.12.2018.године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ у стицају са кривичним делом тешка телесна повреда из члана 121. став 1. КЗ, те је након претходно утврђених казни затвора за свако појединачно дело, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 1 године и истовремено одређено да ће се наведена казна извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује уз примену електронског надзора. Окривљени не сме напуштати просторије у којима станује осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција. Уколико окривљени једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора. У изречену јединствену казну затвора урачунато је и време проведено у притвору од 29.08.2016.године до 23.09.2016.године. Изреком првостепене пресуде одлучено је

и да се окривљени АА обавезује на плаћање трошкова кривичног поступка, а о чијој ће висини суд одлучити посебним решењем.

Одлучујући о жалбама Вишег јавног тужиоца у Новом Саду и браниоца окривљеног АА, Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Кж1 184/19 од 19.03.2019.године одбио жалбе као неосноване и потврдио првостепену пресуду.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног адвокат Илија Радуловић поднео је захтев за заштиту законитости, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде и окривљеног АА ослободи оптужбе.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

По оцени Врховног касационог суда неосновано бранилац у поднетом захтеву указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, а ово из следећих разлога:

Према наводима захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, побијаним правноснажним пресудама дошло је до повреде закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, с обзиром на то да је окривљеног АА, требало ослободити оптужбе, јер је исти критичном приликом поступао у нужној одбрани.

Међутим, из чињеничног описа радње извршења дела из изреке пресуде несумњиво произилази да је критичном приликом, у току свађе и гурања са оштећеним ББ окривљени истог убо ножем на расклапање у пределу трбуха, а када је оштећени ВВ покушао да их раздвоји и стао између њих истим ножем оштећеног ВВ два пуга убо у пределу грудног коша.

Нужна одбрана, у смислу члана 19. став 2. КЗ постоји у ситуацији када учинилац од свог добра или добра другог лица одбије истовремени противправни напад. У конкретном случају несумњиво је да је окривљени у току свађе и гурања извукао нож на расклапање и прво нанео лаке телесне повреде оштећеном ББ, а након тога оштећеном ВВ нанео тешке телесне повреде и то у ситуацији када је исти покушао да их раздвоји.

Дакле, у конкретном случају не може бити говора о поступању окривљеног у нужној одбрани (члан 19. став 1. КЗ), јер у радњи извршења дела за коју је окривљени оглашен кривим нема описа напада ни оштећеног ББ ни оштећеног ВВ, односно нема истовременог противправног напада, који је окривљени

критичном приликом одбијао, у смислу члана 19. став 2. КЗ, како то неосновано истиче бранилац окривљеног у поднетом захтеву.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП оценио, као неоснованим.

Бранилац окривљеног износи у захтеву за заштиту законитости и сопствену оцену исказа сведока и оштећених и даје своју верзију критичног догађаја, наводећи да је на основу сведочења ГГ, ДД, ЂЂ и ЕЕ утврђено да су оштећени ББ и оштећени ВВ извршили противправни напад на окривљеног АА критичном приликом. На тај начин бранилац окривљеног цени изведене доказе током поступка и износи своје чињеничне закључке који су другачији од оних утврђених у побијаним пресудама и на тај начин оспорава чињенично стање утврђено у истим. Бранилац у захтеву истиче и повреду закона из члана 16. став 5. ЗКП и члана 419. став 2. ЗКП.

Како одредбом члана 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5. ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости, против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреду закона из члана 16. и члана 419. ЗКП, нити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Ирина Ристић,с.р.**

**Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**